

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 13 grudnia 2018

DIH-2.709.134.2018.CS

DECYZJA DIH-2 NR 82/2018

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 19 września 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), art. 9a ust. 1 i 2, art. 35a pkt 4, art. 35c ust. 1, art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 427, z późn. zm.) oraz art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1930)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 6 listopada 2018 r., przedsiębiorcy U. P. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą STACJA PALIW PŁYNNYCH I GAZOWYCH U. P. w Warszawie – od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 października 2018 r., nr PO.194.MP.6.2018.AS, wymierzającej ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5000 zł, z uwagi na niezamieszczenie na należącej do kontrolowanego przedsiębiorcy stacji paliw (...), w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny dla klientów, czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji, co narusza art. 9a ust. 1 i 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz.U. z 2018 r., poz. 427, z późn. zm.),

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej - 5 września 2018 r. - działając na podstawie upoważnienia nr 687/2018, przeprowadzili kontrolę – dotyczącą jakości paliw ciekłych, dokumentów pochodzenia i jakości badanego paliwa, zamieszczania informacji o zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych oraz zamieszczania informacji o zawartości dodatków metalicznych w paliwach ciekłych - na stacji paliw (...), należącej do przedsiębiorcy U. P. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą STACJA PALIW PŁYNNYCH I GAZOWYCH U. P. w Warszawie (dalej także: „Strona” lub „Przedsiębiorca”).

W toku kontroli stwierdzono, że Przedsiębiorca nie zamieścił na kontrolowanej stacji paliw informacji dotyczącej zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na ww. stacji, co stanowi naruszenie obowiązku wynikającego z art. 9a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz.U. z 2018 r., poz. 427, z późn. zm.), dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”. Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 5 września 2018 r. nr PU.8361.362.2018 oraz poprzez dokumentację zdjęciową załączoną do akt sprawy.

Upoważnienie do kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach Strony oraz protokołem kontroli, doręczono Przedsiębiorcy 11 września 2018 r. Pomimo prawidłowego pouczenia Strony o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1930), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Przedsiębiorca nie wniósł żadnych uwag do treści protokołu, w tym do ustaleń dotyczących niezamieszczenia informacji o zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji.

Pismem z 25 września 2018 r. nr PO.194.MP.6.2018.AS, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za niezamieszczenie w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny, czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na kontrolowanej stacji paliw (...), w sposób określony w art. 9a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, możliwości składania wyjaśnień i wniosków dowodowych.

W piśmie z 2 października 2018 r., stanowiącym odpowiedź na wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, Przedsiębiorca potwierdził ustalenia kontroli w zakresie braku wymaganej informacji o zawartości biokomponentów, stwierdzając jednak, że informacja ta: „*została najprawdopodobniej zerwana chwilę przed pojawianiem się kontrolerów i to w taki sposób, że niemożliwe było zauważenie tego oderwania*”. Strona wniosła o przesłuchanie w charakterze świadka pracownika obsługującego stacje paliw w dniu kontroli. W ocenie Przedsiębiorcy postępowanie w niniejszej sprawie powinno zostać umorzone.

23 października 2018 r., Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wydał decyzję nr PO.194.MP.6.2018.AS, wymierzającą Przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5000 zł, z uwagi na niezamieszczenie na należącej do kontrolowanego przedsiębiorcy stacji paliw (...), w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny dla klientów, czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji, co narusza art. 9a ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Pismem z 6 listopada 2018 r., Przedsiębiorca złożył odwołanie od ww. decyzji, w którym wniósł o jej uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i przeprowadzenie wszechstronnego i wnikliwego postępowania dowodowego. Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie art. 7, art. 7a § 1, art. 8, art. 77 § 1, art. 80, art. 107 § 3, art. 189 d, art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 9a ust. 1 i 2, art. 35c ust. 1, art. 35a pkt 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Przy piśmie z 13 listopada 2018 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr PU.8361.362.2018.

Pismem z 14 listopada 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 9a ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu paliw ciekłych na stacjach paliwowych są obowiązani do zamieszczenia na stacjach paliwowych czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tych stacjach, w szczególności informacji o zawartości bioetanolu w benzynach silnikowych. Informacje te, należy umieścić na stacji paliwowej w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny. Przedsiębiorca, który nie zamieszcza na stacji paliwowej lub stacji zakładowej informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji w sposób określony w art. 9a, zgodnie z art. 35a pkt 4, podlega karze pieniężnej. Wysokość kary pieniężnej na poziomie 5000 zł, wynika natomiast wprost z art. 35c ust. 1 omawianej ustawy.

Odnosząc się do treści odwołania, na wstępie wypada wyjaśnić, iż z powołanych wyżej przepisów, wynika że przedsiębiorcy są obowiązani do zamieszczenia na stacjach paliwowych czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu, które to informacje należy umieścić na stacji paliwowej w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku tj. niezamieszczenie takich informacji w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny, powoduje że przedsiębiorca podlega karze pieniężnej. Innymi słowy, aby obciążyć Stronę karą pieniężną, musi ona wymaganych informacji w ogóle nie zamieścić, lub zamieścić je w miejscu nie będącym ogólnodostępnym (np. na zapleczu), albo uczynić ją niewidoczną (np. zasłaniając plakatem reklamowym), pomimo umieszczenia w miejscu ogólnodostępnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Prezes UOKiK opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 5 września 2018 r. nr PU.8361.362.2018 oraz załączona do niego dokumentacja fotograficzna. Niniejszy protokół należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści protokołu kontroli jednoznacznie wynika, iż na kontrolowanej stacji paliw nie zamieszczono informacji dotyczącej zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji. Inspektorzy w toku kontroli, stwierdzili brak omawianej informacji, która nie była zamieszczona w żadnym widocznym i ogólnodostępnym miejscu. Pracownik obsługujący stację paliw poproszony o wskazanie

miejsca umieszczenia informacji o zawartości biokomponentów, nie był w stanie tego uczynić. Jednocześnie dokumentacja fotograficzna zawarta w protokole oględzin, nie pozostawia wątpliwości, iż na kontrolowanej stacji paliw nie zamieszczono informacji dotyczących zawartości biokomponentów.

Mając na względzie treść odwołania, jak również pisma z 2 października 2018 r., w zakresie zarzutów naruszenia przepisów art. 9a ust. 1 i 2, art. 35c ust. 1, art. 35a pkt 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, Prezes UOKiK wyjaśnia co następuje.

Zarówno w treści odwołania, jak i pisma z 2 października 2018 r., Strona prezentuje stanowisko, iż informacja o zawartości biokomponentów znajdowała się na stacji w widocznym i ogólnodostępnym miejscu przed rozpoczęciem kontroli, jednakże *„chwile przed pojawieniem się kontrolerów”* została *„najprawdopodobniej umyślnie zerwana i to w taki sposób, że niemożliwe było zauważenie tego oderwania”*. Na poparcie tego stanowiska, Przedsiębiorca nie przedstawia jednak żadnych dowodów. Za takowy nie można bowiem uznać wniosku – zawartego w piśmie z 2 października 2018 r. - o przesłuchanie w charakterze świadka pracownika stacji obecnego w trakcie kontroli, który w ocenie Strony dysponował *„pełną i wyczerpującą wiedzą na temat usunięcia wymaganej informacji przez osoby trzecie”*. Należy bowiem zauważyć, iż z treści protokołu kontroli z 5 września 2018 r. nr PU.8361.362.2018 (karta nr 2), wynika że inspektorzy poprosili ww. pracownika stacji o wskazanie informacji o zawartości biokomponentów, zaś pracownik ten *„nie wskazał miejsca, w którym znajdowała się ta informacja”*. Niniejszy protokół kontroli został następnie podpisany przez omawianego pracownika stacji paliw, który tym samym potwierdził brak wymaganej informacji o zawartości biokomponentów. Upoważnienie do kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach Strony oraz protokołem kontroli, doręczono Przedsiębiorcy 11 września 2018 r. Pomimo prawidłowego pouczenia Strony o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Przedsiębiorca nie wniósł żadnych uwag do treści protokołu, w tym do ustaleń dotyczących niezamieszczenia informacji o zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji. Innymi słowy Przedsiębiorca do czasu wszczęcia postępowania administracyjnego - w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za niezamieszczenie w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny, czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów - nie tylko nie kwestionował faktu braku wymaganej informacji na kontrolowanej stacji paliw, ale też nie przedstawiał wersji jej

zerwania przez osoby trzecie na chwilę przed pojawieniem się kontrolerów. W zakresie rzekomego zerwania informacji o biokomponentach, prezentowane przez Stronę stanowisko należy uznać za nielogiczne. Przedsiębiorca, jak już podniesiono powyżej twierdzi, iż obecny podczas kontroli pracownik stacji dysponuje „pełną i wyczerpującą wiedzą na temat usunięcia wymaganej informacji przez osoby trzecie”. Jednocześnie tenże pracownik poproszony przez kontrolujących inspektorów o wskazanie omawianej informacji, nie wskazał miejsca jej zamieszczenia, co odnotowano na str. 2 protokołu kontroli z 5 września 2018 r. nr PU.8361.362.2018 i czego Strona nie kwestionowała do czasu wszczęcia postępowania. Gdyby bowiem faktycznie informacja była zamieszczona na kontrolowanej stacji i została zerwana „w taki sposób, że niemożliwe było zauważenie tego oderwania”, to pracownik poproszony przez kontrolerów o jej wskazanie, zaprowadziłby ich w miejsce zamieszczenia informacji, co zostałyby odnotowane w protokole kontroli. Z protokołu tego wynika natomiast jednoznacznie że „nie wskazał miejsca, w którym znajdowała się ta informacja”.

Wypada w tym miejscu także dodać, iż zgodnie z protokołem kontroli z 5 września 2018 r. nr PU.8361.362.2018, kontrola trwała od godz. 10:00 do godz. 11:45. W jej trakcie inspektorzy wykonali 51 fotografii na kontrolowanej stacji paliw, które objęły budynek stacji z zewnątrz, drzwi wejściowe do niego, okna, dystrybutory, zbiorniki z gazem oraz wnętrza budynku stacji w tym lady do obsługi klientów. Załączona do akt dokumentacja fotograficzna oraz treść protokołu kontroli nie pozostawiają wątpliwości, iż w dniu kontroli na należącej do Przedsiębiorcy stacji paliw, nie zamieszczono wymaganej informacji o zawartości biokomponentów.

Odnosząc się do twierdzeń Strony dotyczących rzekomego usunięcia informacji o biokomponentach, należy na marginesie zauważyć, iż w interesie Przedsiębiorcy jest takie umieszczanie wymaganych przepisami prawa informacji w ten sposób, aby nawet gdy dojdzie do nieprzewidzianych zdarzeń, informacja znajdowała się w miejscu ogólnodostępnym i widocznym. Przykładem może tu być umieszczenie informacji na ladzie kasowej. W takiej sytuacji, wymagana informacja pozostaje ogólnodostępną i widoczną niezależnie od działań osób trzecich.

Art. 9a ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nakłada na przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu paliw ciekłych na stacjach paliwowych, obowiązek zamieszczenia na stacjach paliwowych czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów

w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tych stacjach, w szczególności informacji o zawartości bioetanolu w benzynach silnikowych, w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny. Z tego płynie wniosek, że Przedsiębiorca powinien informację umieścić i utrzymywać ją w ogólnodostępnym miejscu w sposób widoczny, przez cały czas. W chwili kontroli obowiązek ten nie był jednak realizowany, co wskazano już powyżej. Na marginesie wypada także dodać, że kontrola dokonywana przez inspektorów Inspekcji Handlowej w oparciu o przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w zakresie realizacji obowiązku wynikającego z dyspozycji art. 9a ust. 1 i 2 tejże ustawy, polega na ocenie stanu faktycznego na dzień jej przeprowadzenia. Inspektorzy z oczywistych względów nie oceniają realizacji omawianego obowiązku w dniach poprzedzających kontrolę, czy też w dniach następujących po kontroli.

Ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w art. 35a pkt 4 przewiduje, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca, który nie zamieszcza na stacji paliwowej lub stacji zakładowej informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tej stacji w sposób określony w art. 9a. Wysokość kary określona została w sposób jednoznaczny w art. 35 c ust. 1 ustawy. Zgodnie z nim wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 1-4, 6 i 8, wynosi 5000 zł. Tym samym wydając zaskarżoną decyzję organ I instancji nie mógł wymierzyć innej kary niż 5000 zł. Ustawodawca przyjął bowiem w przypadku naruszenia art. 9a ustawy karę w wysokości 5000 zł, nie przewidując możliwości jej miarkowania.

Odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i przesłanką jej przyjęcia jest sam fakt stwierdzenia naruszeń prawa. Zatem samo stwierdzenie - udowodnienie faktu niedopełnienia przez Stronę obowiązku wynikającego z przepisu, jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary. Nie mają przy tym znaczenia przyczyny stwierdzonych nieprawidłowości. Samo udowodnienie, że Strona, nie umieściła wymaganych art. 9a ust. 1 ustawy, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Mając powyższe na uwadze bezsprzeczne jest, iż w przedmiotowej sprawie istniały przesłanki do wymierzenia stronie kary z art. 35a pkt 4 ustawy.

W kontekście powyższego, zarzuty naruszenia przepisów art. 9a ust. 1 i 2, art. 35c ust. 1, art. 35a pkt 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, należy uznać za niezasadne.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów art. 7, art. 7a § 1, art. 8, art. 77 § 1, art. 80, art. 107 § 3, art. 189 d, art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK wyjaśnia co następuje.

Wyrażona w art. 7 zasada prawdy obiektywnej, stanowi że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Innymi słowy postępowanie administracyjne oparte jest na zasadzie prawdy obiektywnej, co oznacza, że celem postępowania jest ustalenie tej prawdy w oparciu o fakty i okoliczności udowodnione. Dotarcie do prawdy materialnej następuje dzięki zgromadzeniu odpowiedniego materiału dowodowego, a następnie jego ocenie. Organ administracji powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie w sposób prawidłowy i wyczerpujący zgromadzono materiał dowodowy, a następnie dokonano jego właściwej oceny. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego, oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Zgodnie natomiast z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego organ administracji publicznej dokonuje oceny jego wyników. Za wyniki postępowania dowodowego należy uznać m.in. treść protokołu kontroli i inne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty. Ich analiza w sposób jednoznaczny prowadzi do wniosku, iż 5 września 2018 r. na kontrolowanej stacji paliw nie zamieszczono informacji o zawartości biokomponentów. Trudno jest zatem uznać, aby w niniejszej sprawie doszło do naruszenia zasady swobody oceny dowodów.

Przepis art. 7a Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ. Treść przywołanego przepisu wskazuje jednoznacznie, iż nie ma on zastosowania w niniejszej sprawie. Po pierwsze, nie ma tu żadnych wątpliwości

co do treści przepisu art. 9a ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Po drugie, rozstrzygnięciu na korzyść Strony sprzeciwiają się interesy osób trzecich, a mianowicie konsumentów. Wypada w tym miejscu zauważyć, że obowiązek zamieszczenia czytelnych informacji o zawartości biokomponentów wynika z konieczności zapewnienia konsumentom możliwości weryfikacji, czy oferowane na danej stacji paliwo może być stosowane w użytkowanym przez konsumenta pojeździe, zgodnie ze wskazaniami producenta, warunkami udzielonej gwarancji lub oceny czy nie wywiera ono niekorzystnego wpływu na pojazd. Brak omawianych informacji pozbawia zatem konsumenta możliwości dokonania właściwego - dla jego pojazdu - wyboru paliwa.

Z kolei przepis art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, wyrażający zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa, nakłada na organ administracji obowiązek prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Jednocześnie organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Zasada ta wyznacza zatem standardy funkcjonowania organów administracji publicznej, które powinny działać w taki sposób, aby podstawy ich działania były zrozumiałe dla obywateli, a skutki niedopełnienia obowiązków służbowych, czy niewłaściwe prowadzenie postępowania nie może działać na niekorzyść obywateli. Bez wątpienia niniejsze postępowanie było prowadzone w oparciu o obowiązujące przepisy prawa zarówno materialnego, jak i procesowego, a zarazem zgodnie z utrwaloną praktyką organów Inspekcji Handlowej.

Przepis art. 189 d Kodeksu postępowania administracyjnego zawiera katalog przesłanek ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej (tzw. dyrektywy wymiaru kary). Należy podkreślić, że znajdzie on zastosowanie wyłącznie w przypadku kar wymierzanych w warunkach uznania administracyjnego i to tylko wtedy, gdy przepisy szczególne nie przewidują odrębnych przesłanek ustalania wysokości kar. Tym samym nie może mieć on zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie przewidują miarkowania kary za niezamieszczenie informacji o zawartości biokomponentów, która została określona w kwocie 5000 zł, co podniesiono już powyżej. Analogicznie, nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie przepis art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, który przewiduje odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej. Dyrektywy wymiaru kar administracyjnych przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego nie znajdują zastosowania

w przypadku kar nakładanych decyzjami związanymi, czyli takimi, w stosunku do których ustawodawca nakazuje stosować pewien jednoznaczny mechanizm – sankcji pieniężnej (por. wyrok WSA w Warszawie z 11.07.2018 r., sygn. akt VIII SA/Wa 205/18).

W kontekście powyższego, za niezasadny należy uznać także zarzut naruszenia art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do postanowień ww. przepisu, uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. A zatem prawidłowe uzasadnienie, to takie które zawiera ocenę stanu faktycznego w świetle obowiązującego prawa, oraz wskazuje, jaki zachodzi związek między tą oceną, a treścią rozstrzygnięcia. Organ powinien zatem należycie uzasadnić, jak rozumie przepisy mające zastosowanie w rozpoznawanej sprawie i dlaczego należy je zastosować do konkretnych warunków stanu faktycznego danej sprawy, co uczyniono w decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 października 2018 r., nr PO.194.MP.6.2018.AS. Wypada także dodać, iż wbrew twierdzeniom Strony organ pierwszej instancji odniósł się w treści decyzji do wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka pracownika stacji, uznając ten wniosek za niezasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę, zarzuty naruszenia przepisów art. 7, art. 7a § 1, art. 8, art. 77 § 1, art. 80, art. 107 § 3, art. 189 d, art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, należy uznać za niezasadne.

Reasumując powyższe, należy ponownie zauważyć, iż art. 9a ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nakłada na przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu paliw ciekłych na stacjach paliwowych, obowiązek zamieszczenia na stacjach paliwowych czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tych stacjach, w szczególności informacji o zawartości bioetanolu w benzynach silnikowych, w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny. Z tego płynie wniosek, że Przedsiębiorca powinien informację umieścić i utrzymywać ją w ogólnodostępnym miejscu w sposób widoczny, przez cały czas. W chwili kontroli obowiązek ten nie był jednak realizowany, co wskazano już powyżej.

Konkludując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylecia decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 października

2018 r., nr PO.194.MP.6.2018.AS, wymierzającej Przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5000 zł, wynikającą z art. 35a pkt 4, z tytułu niewykonania obowiązku wynikającego z art. 9a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. niezamieszczenia w miejscu ogólnodostępnym, w sposób widoczny, czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na kontrolowanej stacji paliw (...). Istotą regulacji zawartej w art. 9a omawianej ustawy jest zapewnienie konsumentom swobodnego dostępu do informacji dotyczących zawartości biokomponentów w oferowanych na stacjach paliwach ciekłych. W chwili kontroli obowiązek ten, bez wątpienia nie był przez Stronę realizowany, co wynika z ustaleń kontroli.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z upoważnienia

Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/